

Γεωργία Βεληβασάκη
“Στου Νότου τις Φωτιές”
Alfa Mi Records

Ποταμός που κυλάει ασταμάτητα η δισκογραφία, γεμάτος φωνές παλιές και νέες και μουσικούς με νέες ή λιγότερο νέες ιδέες. Η μεγαλύτερή τους αγωνία ή τουλάχιστον η κοινή αγωνία εκείνων που σέβονται την τέχνη και θέλουν να την προικίσουν με το ταλέντο τους είναι να βρουν τη δική τους φωνή, τον δικό τους ήχο. Πείτε το “στυλ”, πείτε το “χρώμα”, πείτε το “ύφος”, πείτε το όπως θέλετε, το ίδιο κάνει. Να βρουν τον δικό τους τρόπο ερμηνείας, αυτόν που θα τους κάνει όχι απαραίτητως “άριστους” αλλά να ξεχωρίζουν. Σαν πέτρα που γυαλίζει όταν το ποτάμι κυλάει ορμητικό από πάνω. Ορισμένοι είναι πιο τυχεροί από άλλους, ίσως πιο προικισμένοι. Μία από αυτές τις, λίγες, νέες φωνές που ξεχωρίζουν είναι σίγουρα η **Γεωργία Βεληβασάκη**. Ακούγοντας τον παρθενικό της οίσκο το πρώτο που διαπιστώνεις είναι ότι έχει κάτι το ιδιαίτερο η φωνή της και από αυτή τη σκοπιά ξεκινάει το ταξίδι στη δισκογραφία από εκεί όπου άλλοι, με μεγαλύτερη εμπειρία και περισσότερα χρόνια θητείας, πασχίζουν να φθάσουν. Αρκεί να αποδείξει ότι έχει και τις ικανότητες να το εκμεταλλευθεί σωστά.

Ο δίσκος αποπνέει φρεσκάδα για την οποία υπεύθυνη δεν είναι μόνο η χαριτόβρυτος Γεωργία, στο κατώφλι της δεύτερης δεκαετίας της ζωής της, αλλά και οι πρωτοεμφανιζόμενοι συνθέτες **Βαγγέλης Βέτας** και **Στέφανος Κόκκαλης**. Οι δυο τους μαζί με τον **Θοδωρή Παπαδόπουλο** από τους **Οπισθοδρομικούς** υπογράφουν την ενδιαφέρουσα, και με φιλότιμες προσπάθειες να ακουστεί διαφορετική, μουσική του δίσκου, που τείνει σε ένα στυλ “λαϊκής μπαλάντας”. Οι στίχοι ανήκουν σε διαφορετικούς στιχουργούς - αρκετά νέοι οι περισσότεροι - και υποστηρίζουν χωρίς εντυπωσιασμούς το είδος της ερωτικής μπαλάντας με μια εσωτερικότητα εντός των ορίων του κοινού γούστου. Αξιέπαινη και η επιλογή παραδοσιακών και ακουστικών οργάνων, μόνο που και εδώ χάνεται η αίσθηση του μέτρου στη χρήση τους: όταν το σιτάρ παίζεται σαν μπουζούκι, υποψιάζομαι μια τουριστική σχέση με τις παραδοσιακές μουσικές και τα όργανά τους.

Δικαιολογημένα υπερενθουσιώδης και αρκετά χειμαρρώδης στις φωνητικές της επιδόσεις η Γεωργία αγωνιά να δείξει πόσα μπορεί να κάνει και συχνά υπερβάλλει. Συμπαθητικά παρ’ όλα αυτά... Αλλά δεν χρειάζεται βιασύνη. Οι βασικές αρετές φάνηκαν. Για τις υπόλοιπες μπορούμε να περιμένουμε. Νομίζω ότι αξίζει τον κόπο.

Λεωνίδας Αντωνόπουλος